

at man talte om, hvad der saa vilde komme, og det er vel, saa vidt jeg kan forstaa, en Forhandling i Fællesudvalg. Med dette for Øje kunde jeg ganske kort indskrænke mig til at konstatere, at dette var sket, og glæde mig over, at man saaledes havde faaet en forhaabentlig god Lejlighed til paa ny at forsøge Muligheden af at finde et fælles Grundlag for, at dette Lovforslag kunde blive ophøjet til Lov. Men da Tiden ikke er mere fremrykket, end den er, maa jeg maaske have Lov til at gaa ind paa enkelte af de Bemærkninger, der ere komne dels fra den ærede Ordfører dels ogsaa fra enkelte af de andre Taleres Side.

Den ærede Ordfører mindede om, at hans Udtalelser ved første Behandling havde gjort stærkt Indtryk paa mig, og det maa jeg tilstaa, det husker jeg endnu, at de gjorde. Jeg havde jo tænkt mig noget ganske andet ved en Landstingsforhandling om denne Sag end en Forhandling, som blev indledet paa den Maade, ved de stærke Ord af den ærede Ordfører. Han mindede om en spøgefuld Bemærkning fra min Side, der gik ud paa, at jeg et Øjeblik havde tænkt paa, hvor vidt jeg kunde blive siddende her i Salen. Men i den Anledning maa jeg dog minde den ærede Ordfører om, at det var ham, der sagde til mig: jeg forstaa ikke, at den højtærede Minister kan være bekendt at møde med saadant et Forslag. Det naturlige Svar paa denne Tiltale er selvfølgelig, at naar man ikke kan være bekendt at møde frem, kommer man et Øjeblik til at overveje, om man saa skulde gaa. Men da den ærede Ordfører saa straks sagde til mig, at der laa stor Flid og Omhu bag Forslaget, tænkte jeg: saa maa jeg jo sidde i Ly af denne Flid og Omhu, som, hvor ilde anbragt den end er, dog er anbragt fra min Side. Det har kun kunnet være mig behageligt at høre den ærede Ordførers Tale i Dag, trods de stærke Udtryk om et Misfoster, folkekirkeligt set, af et Forslag. Jeg vil uden at gøre nogen yderligere Bemærkning skænke denne Betegnelse til det ærede Medlem til Brug en anden Gang, om han skulde finde det betimeligt atter at anvende et saadant Udtryk i det høje Landsting. Jeg siger, at det har været mig behageligt at høre den ærede Ordfører, for Tonen er jo stemt adskilligt ned, og navnlig glæder det mig, at hvor Talen f. Eks. er om Erklæringerne, der skulde yde en kirkelig Garanti, baade den Erklæring, som Vælgeren skal afgive, og den, som den valgte skal afgive, lyde Ordene ikke nu saa afgørende som tidligere. Den ærede

Ordfører har sikkert mindedes sine egne Udtalelser i det kirkelige Udvalg og givet dem Ret, og det forstaaer jeg saa godt. Hvis den ærede Ordfører endnu stod paa det samme Standpunkt som i det kirkelige Udvalg, vilde vi to, hvad angaar Hovedspørgsmaalet, nemlig selve Kirkeforfatningsspørgsmaalet, kunne gaa med hinanden under Armen, ganske ligesom han tænkte sig at gaa med et andet Medlem af det kirkelige Udvalg, Valgmenighedspræst Morten Larsen, under Armen, naar dette store Spørgsmaal skulde afgøres.

Jeg skal for øvrigt ikke komme nærmere ind paa disse polemiske Bemærkninger. Jeg vil blot gerne oplyse, at det, der foreslaas i Ændringsforslag Nr. 8, er i Virkeligheden indeholdt i selve det Lovforslag, der er sendt herop fra Folketinget. Der staar i Ændringsforslag Nr. 8, at Vælgeren skal erklære, at han er døbt med den kristne Daab — ja, det er en Selvfølge, for ellers er vedkommende ikke Medlem af Folkekirken — at han er oplært i den kristelige Børnelærdom — det er en Selvfølge, for saa vidt han er oplært i danske Skoler, hvor vi have Religionsundervisning — og endelig, at han fremdeles ønsker at være Medlem af den danske Folkekirke — ja, det er jo netop det, som mit Forslag gaar ud paa: at vedkommende Vælger skal anmode om at blive optagen paa den kirkelige Valgliste. Deri ligger noget positivt, endogsaa ved en lille Aktion fra vedkommendes Side, udtrykt: jeg ønsker fremdeles at være Medlem og bruge mine Rettigheder som Medlem af Folkekirken. Der staar ogsaa i Erklæringen, at Vælgeren ønsker at have Del i dens Goder. Det glæder mig, at den ærede Ordfører ikke dvælede videre ved dette Punkt, thi Folkekirkens Goder ere jo forskellige, og jeg tænker, at alle i denne Sal ville indrømme, at det er i meget forskellig Grad, at Folkekirkens Medlemmer nyde og gøre Brug af disse Goder. Det maa man helst ikke komme ind paa nøjere at specificere. Men naar man begærer sig optagen paa denne Valgliste, ligger deri ogsaa udtalt et Ønske om, at man vil have Del i Kirkens Goder. Altsaa, alt det, som Ændringsforslag Nr. 8 giver, findes netop i Lovforslaget.

Hvad de valgte Erklæring angaar, maa jeg udtale min Forundring over, at man med den kirkelige Udvikling, vi staa i i Øjeblikket, vil søge at lovfæste noget saadant, som dette Ændringsforslag foreslaar. Det er nemlig ingenlunde ubekendt, at selv i vaagne og stærkt interesserede kirkelige Kredse lægger man ingen Hoved-